

FARKAS ÁRPÁD

Furulyaszó

*Hogyha már szenderedőben a páfrányremegésű este,
felsír a havasi csendből
egy furulyaszó.
A harmat ezüst csapágyain siklik alá a tájra,
s jászolnyi falvak egén
báránka béget, nyerít egy ló.
Legelik szépen a vékonyka vacsorák füstjét,
s cinterem-csendes emberek álmát
zihálják szét.
Csak almavirág ha csendül
a kihűlő falvak kertjeiből,
s törékeny fényét
messzi városokig
fújja a furulyaszó.*

*Már csak e dallam, e pentaton ének,
mi éltet. Arcot archoz szorít.
Föl-földerengéssel félti a föld
almavirág-törékeny
értékeit.*

Hol az eső összeér a havazással

*E monoton esőben esdekelve
hány ezer éve csörtetek nyomotokban?
Telebeszéltem már a földet riadozó
állatokkal, hogy ti ne féljetek;
didergő erdőkkel, hogy megmelegedjete,
s a fogalmak felhagyott tisztásain,
mögöttünk messze,
már hiába harsan fel zölden a fű –
ó, hány ezer éve csörtetünk e monoton zokogásban,
az éj szemöldje alatt?
Félrehajtogatjátok, lám, magatok előtt
az eső szárait,
visszacsap arcomba élük, hidegük.
Miféle menetelés ez,
miféle mágia,
hogy nem vághatok magamnak új csapást,
mielőtt elérnök azt a kort,
hol az eső összeér a havazással,
s tejfehér ködökben úsznak el
álmodott kontinenseim,
s fehérré havazva be őket
én is örökre
elalszom –*